

Detail pamětní desky na Domovině

Na zrenovovaném průčelí kulturního domu Lidového bytového družstva Prahy 7 Domovina, stojícího v místech dějiště I. dělnické „maninské“ spartakiády z roku 1921, dodnes shlíží na kolemjdoucí pamětní deska, připomínající památné únorové dny roku 1929, kdy byl ve zdejších prostorách na V. sjezdu

sledné bolševizace celé strany. V sjezd Komunistické strany Československa stal se tak průsečíkem řetězce událostí minulých a následných, svorníkem klenby boje vykořisťovaných za progresivní perspektivu společenského vývoje.

Ponořme se tedy do víru dramatických střetů dvacátých let dvacátého století, jejichž **dějová linie** svým myšlenkovým nábojem promlouvá k dnešku živoucí řečí.

Odliv poválečné revoluční vlny ve dvacátých letech XX. století a dočasná stabilizace kapitalismu způsobily, že v prole-

JISKRA VÍTĚZNÉ LINIE V. SJEZDU KSČ

tářských masách vzrůstal vliv reformistů, kteří se snažili svými teoriemi odvrátit dělníky od revolučních idejí. Tvrdili, že kapitalismus již definitivně vybředl z dřívějších otřesů a že jde vstříc trvalé prosperitě a klidnému vývoji bez krizí a konfliktů. Jejich „tvůrčí invence“ kulminovala na kongresu Socialistické dělnické internacionály v Bruselu roku 1928, kde hospodářská konjunktura byla hodnocena jako éra, v níž se vytvořil nový, prý „organizovaný“ kapitalismus, obsahující pevné zárodky socialismu, a proto se prý hlavním úkolem dělnického hnutí stává nikoli boj proti kapitalistickému systému, ale pokojné a postupné omezování jeho negativních rysů a jeho proměňování v socialismus. Pokojného vrůstání do socialismu mělo být dosaženo především rozvíjením tzv. hospodářské demokracie, tj. posilováním vlivu státu a jeho prostřednictvím i vlivu dělnických organizací na hospodářský život.

Faximile podpisu Kl. Gottwalda

A požadavek likvidace soukromého vlastnictví výrobních prostředků byl nahrazen pouhým heslem „veřejné kontroly nad monopoly“. (Blíže viz J. Charvát a kol.: *Dějiny novověku IV.*, SPN, Praha 1974.) Ony „novátorské“ myšlenky rodily se ze sociálního podhoubí dělnické aristokracie, jejíž růst umožňovala dočasná konjunktura kapitalistické výroby.

Pamětní deska na průčelí Domoviny

KSČ zvolen do jejího čela soudruh Klement Gottwald. Je s podivem, že tato pamětní deska přežila kontrarevoluční obrazoborectví roku 1989 a let následujících. Ale záznaky se dějí patrně v každé době, a tak se i dnes může ona pamětní deska stát jakýmsi **prologem** k otevírání paměti na jednu z událostí, patřících bezesporu do síně pokrokových tradic našich národních dějin.

V únoru letošního roku uplyne již 85 let od konání historického V. sjezdu Komunistické strany Československa. Jeho jednání uzavřelo předchozí etapu hluboké vnitrostranické krize, do níž stranu uvrhlo pravicové vedení v čele s Bohumilem Jílkem a Václavem Bolenem, a volbou nového vedení strany v čele s Klementem Gottwaldem otevřelo cestu k etapě nové, jež se odehrávala ve znamení dů-

Klement Gottwald ve dvacátých letech

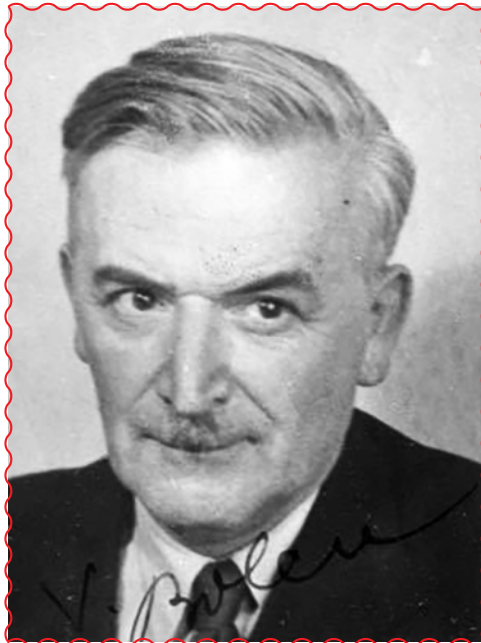

Bohumil Jílek

Je až neuvěřitelné, jak nápadně se uvedené myšlenky podobají teoretickému labyrintu propagátorů Nového čtení Marxe! Jaká „kreativní paralela“ se zde zjevuje ke sloům Jiřího Dolejše, která pronesl na ideově-politické konferenci KSČM 25. května 2013 a v nichž horuje pro uhájení a zefektivnění sociálního, rozuměj kapitalistického, státu!

Přestože Komunistická internacionála považovala kapitalistickou konjunkturu za dočasnou a orientovala své sekce na to, aby připravovaly dělnickou třídu a ostatní vykořisťované masy na budoucí sociální střety, a již na svém V. kongresu roku 1924 postavila na pořad dne úsilí bolševizovat své sekce, probíhal tento proces uvnitř Komunistické strany Československa pomalu a v mnohém formálně a to právě proto, že reformismus pronikal i do činnosti Komunistic-

ké strany Československa včetně jejího vedení, kde nalezl úrodnou půdu v revizionistické a oportunistické politice vrcholných představitelů strany Bohumila Jílka a Václava Bolena, kteří po III. sjezdu KSČ, konaném roku 1925, ovládli vedení strany.

Václav Bolen

Václav Kopecký ve své vzpomínkové knize 30 let KSČ podává následující charakteristiku Jílkovy skupiny: „Bylo o nich známo, že jim není nic tak vzdáleno, jako znalost teoretických zásad komunismu. Právě proto, že jílkovci byli jen škůdci a že svou činnost ve straně pojímali jen jako frakční pletičaření v maloměstském duchu, právě proto se oblasti ideologické a teoretické vyhýbali jako čert kříži. Není svědka, který by kdy byl slyšel z úst jílkovců nějaký projev zásadní povahy.“

Soudnému čtenáři se při čtení těchto řádků v jeho mysli nutně vyjeví asociace s charakteristikou současného, Filipova vedení KSČM. I ono je na hony vzdáleno teorii dialektického a historického materialismu, o čemž svědčí nejen fakt, že nebylo schopno odhalit příčiny stávající hospodářské krize kapitalismu a místo toho sní o jakémsi utopickém socialismu v 21. století, nýbrž i teoreticky zmatená vystoupení Vojtěcha Filipa včetně onoho zatím posledního, které přednesl na XV. mezinárodním setkání komunistických a dělnických stran v Lisabonu v listopadu 2013, v němž ukázal svoji povrchnost v otázkách síly komunistických stran, dialektického vztahu teorie a praxe nebo role výrobních vztahů v dějinách.

A jelikož je tomuto vedení teorie dialektického a historického materialismu cizí, záměrně umrtvuje stranické vzdělávání uvnitř KSČM. Současně pak dehonestuje ty, kteří na půdě KSČM zůstali věrni vědecké teorii o společenském vývoji a v jejím duchu organizují setkání stejně smýšlejících soudruhů. Stačí si jen v této souvislosti připomenout tažení proti pořádání Pražských teoreticko – politických konferencí, do jehož čela se v poslední době postavil „odhodlaný bojovník pravé linie strany“ Milan Špás.

Rovněž organizátoři Václavovy Olomouce jsou trnem v oku těm, kteří tak rádi proklamují údajnou demokratičnost uvnitř KSČM.

Ale pokračujme dál v citaci vzpomínek Václava Kopeckého: „Ke škůdcovským metodám jílkovců patřilo i to, že ve stranické činnosti pěstovali intenzivně bezduchý praktikismus.“

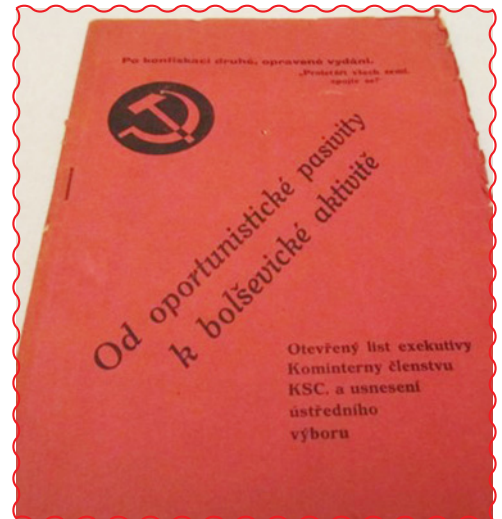
A máme tu další stigma jílkovců a filipovců. Neboť co jiného je pragmatická politika vůdců KSČM než „intenzivně bezduchý praktikismus“. A ve jménu onoho bezduchého praktikismu neváhají filipovci obětovat poctivé komunisty, kteří se zákonitě stávají nepřítelny pro pravice síly v naší zemi. Za všechny si uveďme nedávný případ soudružky Vítězslavy Baborové v Českyh Budějovicích.

Klement Gottwald mezi členy vedení Komunistické internacionály

Václav Kopecký pak ukazuje, jak Jílkovo vedení prostřednictvím praktikismu ubíjelo nejen ideologický život strany, nýbrž i její politickou aktivitu. Stejně postupují i jejich dnešní následovníci. Jílkovcům byly v politice vlastní i další rysy, například bezzásadovost nebo potlačování kritiky. Tytéž rysy jsou vlastní i současnému vedení KSČM. Vzpomeňme například na to, jak „soudružsky“ se Filipovo vedení vypořádalo s ostnem kritiky poměrů

uvnitř KSČM, který před více než dvěma lety vzešel z okresní organizace KSČM v České Lípě.

Dopis exekutivy Komunistické internacionály členům KSČ

Usnesení ÚV KSČ ze září 1929 s Gottwaldovou rezolucí

V závěru charakteristiky jílkovců Václav Kopecký uvádí: „...jílkovští škůdci ...bojovou sílu revolučního hnutí ubíjeli, stranu demobilizovali a bojové řady strany uspávali falešnou sociálně demokratickou teorií o trvalé stabilitě kapitalistického systému, o dlouhé prosperitě kapitalistické výroby, o vrstání socialismu do kapitalismu...o organizovaném kapitalismu, v němž se vnitřní třídní protiklady zmírňují apod.“ (Blíže viz: V. Kopecký, 30 let KSČ, s.60-62, Svoboda, Praha 1951.) Václav Kopecký si při psaní těchto řádků jistě ani na okamžik nepomyslel, že zde dávno před Erichem von Dänikenem koncipuje své Vzpomínky na budoucnost.

III. sjezd KSČ nepřinesl straně mnoho dobrého, avšak jednu pozitivní naději straně přece jen dal.

Tou nadějí bylo zvolení soudruha Klementa Gottwalda do jejího ústředního výboru. Kolem něho se pak utváří skupina opozičních soudruhů, která v dalším plynutí času zásadním způsobem změnila orientaci strany.

Směrnice ústředního výboru KSČ k vnitrostraničné a veřejné diskusi.

I. Základy diskuse.

I. Straničná diskuse je vedena na základě otevřeného listu, a to vnitrostraničsky i veřejně. Předmětem diskuse jsou všechny otázky v otevřeném listu nadhosené a s ním související, tedy: těžká porážka Rudého dne a její politické a organizační příčiny, dosavadní a příští politické

Směrnice ÚV KSČ k diskusi před V. sjezdem

V březnu 1927 se schází IV. sjezd KSČ. Narůstající krizi uvnitř strany, způsobenou destruktivní politikou Jílkova vedení, však nevyřešil.

Krise otevřeně propuká v létě roku 1928. V červenci se má konat DRUHÁ SPARTAKIÁDA. Úřady ji zakážou. Vedení strany proto rozhodne uspořádat 6. července RUDÝ DEN jako demonstraci revolučního hnutí proti buržoazní perzekuci. I ten úřady zakážou. Vedení strany se usnází konat ho ilegálně. Jílek chce dokázat, že kritika opozice je neoprávněná, že strana je schopna strhnout za sebou masu lidu. RUDÝ DEN však končí naprostým krachem. Opozice v ústředním výboru vyhláší Jílkovi otevřeně boj.

Pro řešení osudové otázky dalšího vývoje KSČ po RUDÉM DNI měla velký význam ta okolnost, že se v téže době schází v Moskvě VI. kongres Komunistické internacionály. Krize uvnitř KSČ se mimo jiné dostává na pořad jeho jednání.

munistické internacionály, jež měla vyřešit československé záležitosti, stanul bývalý Leninův spolupracovník Sergej Ivanovič Gusev. Jílek má na kongresu výhodu. Je zde znám. Mladí z opozice zatím žádnou autoritu nemají. Nikdo neví, zda nejde o frakci, která se dere k moci. Hlavním referentem nového směru v KSČ se stal Klement Gottwald. Ten rozebral situaci ve straně.

Poukázal na hlavní příčinu izolace strany – oportunistickou pasivitu, která je vlastní stávajícímu vedení. Jílek není schopný své názory uhájit. Kongres dává za pravdu Gottwaldovi. Klement Gottwald se současně stává novým členem exekutivy Komunistické internacionály. To bylo obrovské vítězství opozičního proudu ve straně.

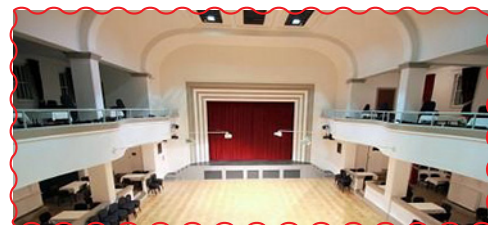

Ve velkém sálu Domoviny byl do čela KSČ zvolen Klement Gottwald

Exekutiva Komunistické internacionály zasílá všem členům Komunistické strany Československa otevřený list pod symbolickým názvem **Od oportunistické pasivity k bolševické aktivitě!** Na základě tohoto dopisu vypracoval Klement Gottwald návrh REZOLUCE, který schvaluje plénum ÚV KSČ. **Gottwaldova rezoluce** dává podnět k celostraničné diskusi, již uzavírá V. sjezd KSČ.

Sjezd se schází 18. února 1929 v libeňské Čechii, avšak z konspiračních důvodů se místa konání sjezdu mění. S hlavním referátem měl na sjezdu vystoupit Bohumil Jílek, s koferátem Klement Gottwald. Bohumil Jílek, k překvapení delegátů sjezdu, vystupuje pouze s krátkým prohlášením. Oznamuje

přítomným, že referovat nebude. Předsednictvo sjezdu konstatovalo, že vzdání se referátu je plným přiznáním politického bankrotu oportunistického vedení strany. Toto bezzásadové jednání sjezd odmítá.

Pohled na pódium velkého sálu Domoviny

Slova se ujímá Klement Gottwald.

Hovoří k otázce stabilizace kapitalismu. Konstatuje, že se kapitalismu podařilo dočasně zastavit šíření sociální revoluce mimo rámec SSSR, že se mu podařilo dočasně odrazit proletariát a reorganizovat jeho výrobní síly.

Avšak tato stabilizace není trvalá, neboť vývoj probíhá dialekticky a každý krok k dosažení stabilizace vyvolává vznik sil, jež stabilizaci podkopávají. Zde má na mysli především rozpor mezi zvýšenou výrobou a zmenšujícími se trhy následkem zbládnutí mas.

Do Gottwaldova vedení KSČ byl zvolen i Antonín Zápotocký

Hovoří o nebezpečí imperialistické války a poté se dotýká problematiky radikalizace mas. V této souvislosti uvádí: „*Dělnictvo je přímo nabito hlubokou nespokojeností a hledá formu, jak této nespokojenosti dát průchod, hledá cestu, hledá vůdce. Jaké taktické důsledky z toho pro nás plynou? Je zapotřebí postavit se v čelo mas, organizovat a vést jejich boje a přes dílčí požadavky dát bojům jasnou revoluční perspektivu.*

Co znamená popírat anebo zanedbávat radikalizaci mas, toho dokladem jsme my. KSČ je nejsmutnějším příkladem tohoto popírání.

Reliéf sochaře F. Davida zachycující V. sjezd KSČ

Z Československa odjíždí na kongres stranická delegace, v níž je opozice zastoupena v menšině. V čele komise Ko-

Znamená to, že strana zůstává za masami, že se strana izoluje, že strana ztrácí revoluční perspektivu, že přestává být stranou komunistickou a topí se v bahně likvidátorství.“ (Blíže viz K. Gottwald: Spisy I., s.198, Svoboda, Praha 1951.)

Jako by v těchto slovech Klement Gottwald analyzoval současnou periodu našeho společenského vývoje a situaci uvnitř KSČM.

V další části svého referátu se Klement Gottwald dotýká charakteristiky Československa jako imperialistického státu a pak promlouvá o krizi ve straně i způsobu jejího překonání:

„Kořeny krize strany,“ uvádí Klement Gottwald, **„příčiny krize strany, ty největší a nejzávažnější, tkví v oportunismu a v sociálnědemokratických tradicích strany.“**

A smyslem řešení krize strany je překonání těchto dvou hlavních příčin selhání strany...V tom, soudruzi, spočívají hlavní kořeny krize strany, na toto místo je třeba nasadit hlavní páku, k tomuto místu je potřeba nasadit všechny síly, aby strana mohla z krize vyjít.“

(Blíže viz K. Gottwald: Spisy I., s.206-207, Svoboda, Praha 1951.)

Jaká to inspirace zračí se v těchto Gottwaldových slovech i pro naši dobu!

Sjezd orientoval stranu na přijímání nových členů z řad mladých a třídně uvědomělých kádrů, požadoval důsledné uplatňování demokratického centralismu a vnitrostranické demokracie, které bývalé vedení potlačovalo, poukázal na nutnost prosazení vedoucí úlohy komunistické strany v hospodářských zápasech proletariátu, na potřebu vytvoření svazku dělníků a rolníků v boji proti kapitálu. Sjezd vyzval stranu k energickému boji za denní požadavky pracujícího lidu potlačovaných národů v Československu v duchu proletářského internacionalismu.

Cenzurovaný Rudý večerník s referátem K. Gottwalda na V. sjezdu KSČ

Sotva se sjezd na svém jednání vypořádal s oportunisty, musí čelit levičáckým tendencím, které se projevují zejména v názorech na sestavení nového vedení strany. Evžen Fried například požaduje, aby bylo složeno jen z příslušníků opozice. Klement Gottwald však nesouhlasí. Ví, že mezi staršími funkcionáři je mnoho poctivých revolucionářů se silným vlivem na značnou část členstva. A tak nakonec prosadil do vedení strany Antonína Zápotockého. Ten ztělesňoval jednak staré, dobré tradice hnutí, jednak měl velmi silný vliv v revolučních odborech.

Zasedání rozšířeného ÚV KSČ po V. sjezdu strany

Z podnětu Ivana Olbrachta vzniká Manifest sedmi

Do nového Ústředního výboru Komunistické strany Československa byli tedy nakonec zvoleni soudruzi Jan Šverma,

Zakladatel KSČ Bohumír Šmeral se postavil za nové vedení KSČ

Rudolf Slánský, Antonín Zápotocký, Viliam Široký, Bohumír Šmeral, Josef Haken, Evžen Fried, Jaromír Dolanský, Václav Kopecný, Bruno Köhler, Čeněk Hruška, Josef Krosnař. Dalšími významnými členy v něm v roce 1929 i později byli soudruzi Ladislav Kopřiva, Gustav Kliment, Štefan Major, Anežka Hodinová, Rudolf Appelt, Robert Korb, Viktor Štern, Karol Bacílek, Ludovít Benada, Olexa Borkaňuk, Eduard Urx, Josef Svoboda, František Pexa, Jan Vodička, Gabor Šteiner, Alexandr Bubeníček, Jožka Jabůrková, Jan Harus, Rudolf Vetiška, František Bílek, Josef Špic, Rudolf Filip, Václav Pašek a další.

Generálním tajemníkem strany je pak na sjezdu zvolen Klement Gottwald.

Za necelých osm let poté, kdy odešel jako neznámý truhlářský dělník z rousínovské továrny, stanul v čele jedné z největších komunistických stran. Ve třiatřiceti letech se stává nejmladším politickým vůdcem v Československu a současně nejmladším z vedení Komunistické internacionály.

Boj uvnitř strany však sjezdem nekončil. Oportunisté, zejména v aparátu strany a v Mezinárodním všeodborovém svazu, se s porážkou nesmířili.

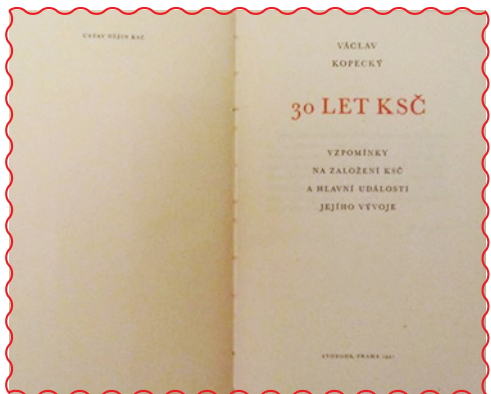
Koncem března 1929 přešli Josef Hais a jeho společníci k otevřenému puči ve vedení Mezinárodního všeodborového svazu. Za asistence policie obsadili odborové domy a redakce. Vyvlekli z nich čestné komunisty a pokusili se znemožnit konání odborového sjezdu. Toho využili jílkovci. Vyprovokovali vzpuru pracíkových živlů ve straně pod záminkou,

že prý nové vedení dělá hazardérskou politiku a vyvolává rozkol mezi stranou a odbory. Jílkovci odmítli uposlechnout rozhodnutí Komunistické internacionály, která jejich postup odsoudila. Bylo zřejmé, že celá jejich činnost směřuje k rozkolu a likvidaci Komunistické strany Československa.

Dobový plakát KSČ

Proti Gottwaldovu vedení strany se postavila také většina členů klubu komunistických poslanců v Národním shromáždění. Ve složité situaci ztratilo orientaci a podlehl argumentaci likvidátorů též sedm významných komunistických spisovatelů: Ivan Olbracht, Stanislav Kostka Neumann, Vladislav Vančura, Josef Hora, Marie Majerová, Helena Malířová a Jaroslav Seifert. V buržoazním tisku vydávají protistranické prohlášení, tzv. Manifest sedmi, a nové vedení strany se s nimi s těžkým srdcem musí na čas rozejít. Většina z nich později uznala nesprávnost svého stanoviska a vrátila se do řad komunistické strany.

Vzpomínková kniha Václava Kopeckého

Stranu za této situace opouštějí tisíce jejich členů. Z téměř stotisícové členské základny zůstává straně věrno dvacet pět tisíc komunistů.

Boj proti likvidátorům byl velmi těžký. Bylo třeba získávat pozici za pozicí – v odborech, stranických časopisech a masových organizacích.

Na podporu nového vedení vystoupili Bohumír Šmeral a Karel Kreibich, kteří likvidátorský puč rozhodně odsoudili a vyzvali k podpoře vedení strany, zvoleného na V. sjezdu. Po těžkých bojích byli pravíkoví aktivisté koncem května izolováni. Nakonec byli jílovští likvidátoři v létě téhož roku ze strany vyloučeni.

Bohumil Jílek pokračoval pak coby renegát ve své politické kariéře jako sekretář žluťácké organizace zemědělských rolníků při agrární straně, v období protektorátu působil v okruhu lidí kolem Adolfa Hrubého, vedoucího Národního souručenství a kolaborujícího ministra protektorátní vlády, který za své protektorátní zásluhy obdržel Svatováclavskou orlici I. stupně se zlatým věncem, po Únoru 1948 Jílek emigroval spolu s bývalými agrárními předáky nejprve do Francie a poté do USA, kde pracoval v sekretariátu tzv. Zelené internacionály agrárníků.

Umírá roku 1963 v New Yorku.

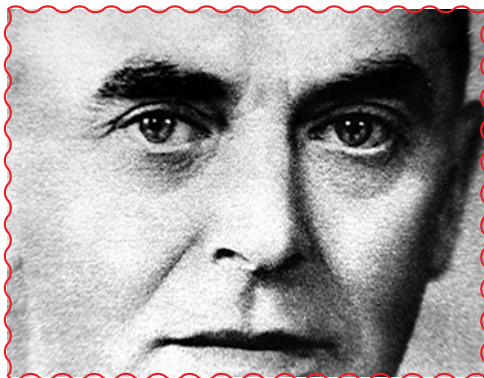

Titulní strana vzpomínkové knihy Václava Kopeckého

„...dnes, kdy víme, jak skončili jílkovští renegáti,“ píše Václav Kopecký ve své vzpomínkové knize, „...dnes se nám jasně jeví, že Jílek a Bolen nebyli zrádci a škůdci teprve od chvíle svého konfliktu se stranou v roce 1929, nýbrž že v komunistickém hnutí pracovali již předtím jako škůdci sloužící buržoazii.“ (Blíže viz: V. Kopecký, 30 let KSČ, s. 57-58, Svoboda, Praha 1951.)

Tato slova nepotřebují dalšího aktualizovaného komentáře.

Nové vedení tak prošlo bezprostředně po V. sjezdu závažnou zkouškou a obstálo v ní. Opírajíc se důsledně o učení vědeckého socialismu dokázalo očistit stranu v zájmu ideové a akční jednoty stranických řad.

Do Gottwaldova vedení KSČ je zvolen i Václav Kopecký

V. sjezd Komunistické strany Československa otevřel stavidla bolševizace, procesu tvůrčího přebírání zkušeností Vsesvazové komunistické strany bolševiků a jejich uplatňování v konkrétních historických podmínkách tehdejšího Československa, učinil rozhodující krok k přeměně komunistické strany ve skutečně revoluční stranu nového typu, a to jak v organizačním, tak v ideovém a politickém smyslu.

25. výročí V. sjezdu KSČ v zrcadle Československé pošty

Komunistická strana Československa navazovala aktivní spojení s masami především prostřednictvím budování stranických buněk na závodech a jejich spoluprací s odborovými organizacemi, probíjávala se do čela bojů hospodářských, dovedla spojovat bezprostřední úkoly komunistů s revoluční perspektivou, využívala parlamentních i mimoparlamentních prostředků boje, věnovala pozornost rolnické a národnostní otázce, dbala o teoretickou výchovu svých členů, vedla rozhodný boj proti pravému nebezpečí uvnitř strany, vyvracela „chytáčkou“ myšlenku o tom, že oslabením revoluční povahy stranické propagandy lze zachránit legalitu strany, omlazovala stranické řady a získávala mladé revoluční dělníky do vedoucích orgánů strany.

Obrazová část známky k 25. výročí V. sjezdu KSČ

Revoluční změna politiky umožnila Komunistické straně Československa vést úspěšně dělnickou třídu a ostatní pracující do boje za práci a chléb a dosahovat v něm i mezinárodně významných úspěchů, jakým byla například mostecká stávka roku 1932, umožnila straně pružně a zásadově změnit její politiku v polovině třicátých let v souvislosti s nástupem fašismu ve světě, umožnila vést aktivní boj na obranu republiky i národněosvobozenecký boj v období protektorátu a druhé světové války a nakonec zvítězit nad politickou reakcí v Únoru 1948, a otevřít tak cestu k budování socialismu v Československu.

prošla Komunistická strana Československa po svém V. sjezdu. Praxe společenského vývoje potvrdila, že V. sjezd zažehl jiskru vítězné linie Komunistické strany Československa. Pozdější ústup od této linie vrátil problémy úpadku a nakonec dovedl revoluční proces k jeho porážce.

Dnes jsme tedy nuceni žít opět ve vykořisťovatelském systému kapitalistické společnosti a prožívat otřesy, jež tato společnost plodí svým ekonomickým základem založeným na soukromém vlastnictví výrobních prostředků.

Progresivní společenský obrat vyžaduje tvůrčí návrat k revoluční jiskře vítězné linie, zažehnuté na V. sjezdu Komunistické strany Československa.

Spočívá v materialistickém pohledu na svět, který, je-li třídně rozdělen, musí být analyzován z třídního pohledu, a to bez ohledu na to, že vítězná kontrarevoluce zcela subjektivisticky zrušila svým zákonem společenskou třídu a třídní boj, který však sama dnes a denně plodí svým vykořisťováním většiny národa.

Obal gramofonové desky z roku 1976, připomínající jednání V. sjezdu KSČ

Ve světle protikladů stávajícího společenského vývoje neobstojí subjektivní úvaha Vojtěcha Filipa o tom, že otázky třídní platily za doby života Marxe a dnes už neplatí, kterou uvádí v dopise dlouholetému členu strany Milanu Richterovi. (Blíže viz: M. Richter: *Otevřený dopis*, e-mail, 10.11.2013.) V této subjektivní úvaze Vojtěcha Filipa zračí se však skutečná podstata politické linie současné KSČM. KSČM zabředla díky politice svých předáků opět do marasmu jílkovského oportunistu a revizionismu, které jsou jejími dnešními tvůrci předkládány pod rouškou „tvůrčího rozvíjení marxismu“ a „moderního myšlení“. Je to však politika zrady vykořisťovaných, politika porážky revoluční proměny kapitalistické společnosti, politika vítězné buržoazní kontrarevoluce.

Progresivní společenský obrat vyžaduje oprostít se od tendencí pseudo-

teoretického šarlatánství a pragmatické politické praxe vedoucích představitelů KSČM, vyžaduje formování omlazujícího se společenského subjektu, který svým materialistickým pohledem na svět a z něho pramenící parlamentní i mimo-parlamentní politikou hájící zájmy vykořisťovaných získá na svou stranu většinu národa, postaví se do čela hospodářských bojů dělníků, horníků, drobných zemědělců a prostřednictvím těchto bojů hospodářských dovede je i k bojům politickým, na faktech obhájí socialistickou minulost a vyvrátí tak prefabrikované lži, které o této době vytvářejí anti-komunističtí mystifikátoři, bude aktivní, teoreticky vyspělý a neúplatný.

V těchto intencích zračí se epilog památného V. sjezdu Komunistické strany Československa, pro jehož budoucí nositele stanou se mottem Neumannovy verše:

„Dál nad námi plá rudá vlajka čistá, to avantgardní lidské znamení.“

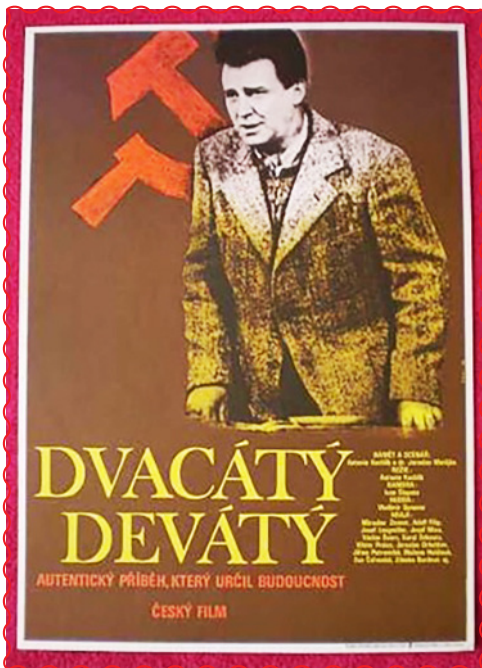
Čeněk Ullrich, psáno v lednu 2014

Seznam literatury a pramenů:

- K. Gottwald: Spisy I., s.206-207, Svoboda, Praha 1951
- http://cs.wikipedia.org/wiki/Adolf_Hrub%C3%BD
- J. Charvát a kol.: Dějiny novověku IV., SPN, Praha 1974
- Informace o jednání politických špiček KSČM Královéhradeckého kraje, e-mail, 19.12.2013
- Kol. autorů: Přehled dějin KSČ, Svoboda, Praha 1976
- V. Kopecký: 30 let KSČ, Svoboda, Praha 1951
- J. Matějka: Gottwald, Svoboda, Praha 1971
- M. Richter: *Otevřený dopis*, e-mail, 10.11.2013
- Vystoupení V. Filipa na 15. MS KDS v Lisabonu, Haló noviny 25.11.2013

V holešovické Domovině byl do čela KSČ zvolen Klement Gottwald

Plakát k filmu Antonína Kachlíka Dvacátý devátý z roku 1974

Tyto skutečnosti jednoznačně svědčí o správnosti procesu bolševizace, kterým